Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE BALANCE SHEET

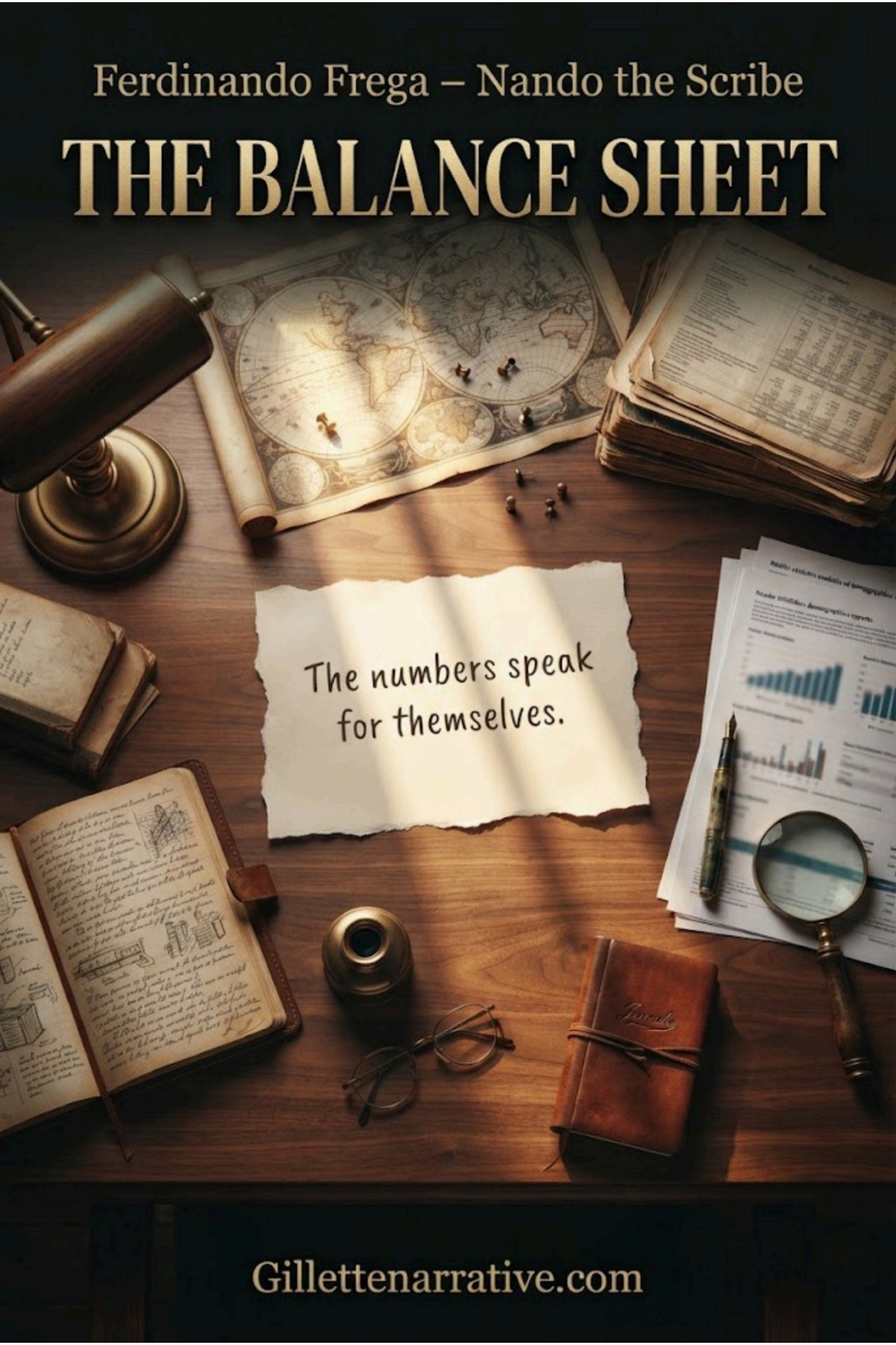

Gillettenarrative.com

DE GILLETTE-BALANS

De beroemdste balans is die van de Staat, gedreven door één enkele obsessie: de schijnwerper altijd op hetzelfde punt gericht houden — de zwakke plekken.

De staatsschuld staat altijd op poleposition, alsof ze een patiënt is die voorbestemd is eeuwig te leven. Ze sterft nooit. Ze is veroordeeld tot de eeuwigheid.

Telkens wanneer mensen zeggen: “We zitten in de problemen”, volgt dezelfde oproep: het is tijd dat iedereen een versnelling hoger schakelt, harder werkt, verantwoordelijker wordt. Zo kunnen we niet doorgaan. De verplichte zin is altijd dezelfde: we moeten orde op zaken stellen.

Het klinkt als een collectieve, nationale daad van verantwoordelijkheid. Toch vervaagt de impact ervan binnen enkele minuten, alsof het niets met ons te maken had.

En toch weerklinkt het woord om ons heen, met het gewicht van iets wat zogenaamd door anderen is veroorzaakt, terwijl wij toeschouwers blijven in een werkelijkheid waarin we van zender kunnen wisselen wanneer we maar willen.

Dan zijn er de balansen van organisaties: instellingen, verenigingen, ondernemingen. Het doel kan verschillen, maar de uiteindelijke vraag blijft onveranderd:

Hebben we het goed gedaan, of hadden we meer kunnen doen?

Zelden presenteert een echte manager een balans die de verliezen haarscherp belicht en ieder individu zijn verantwoordelijkheid toewijst. Wanneer de antwoorden ontbreken, worden externe factoren de verklaring, alsof de schuldige een mysterieuze tegenwind was die niemand had verwacht en niemand kan aanwijzen.

En ten slotte is er de balans van het gezin.

Dan begin je op een dag je eigen jaren te tellen. Overlijdensberichten herinneren je eraan dat mensen sterven, en leeftijd is niets meer dan een datum die ergens in een leven is geplaatst.

Dan komt je persoonlijke balans.

Die waarin alleen jij verantwoordelijk bent voor hoe je je tijd hebt besteed — en alleen jij werkelijk het rendement van die investering kent.

Zonder me te wagen aan psychologie of filosofie — ik ben arts noch professor — wil ik mijn laatste balans delen:

Mijn balans als schrijver

De cijfers spreken voor zich. Commentaar is overbodig.

En dan zijn er de mensen.

Lezers die vanzelf binnenkomen, de een na de ander, zonder reclame, zonder campagnes, zonder strategieën.

Wat had er nog meer gedaan kunnen worden?

Waarschijnlijk niets.

Niet omdat de reis voorbij is, maar omdat alles vanzelf is gegaan.

En wanneer de natuur schept, bewaart de wereld.

Ferdinando